

»C« blev under samme sag dømt for vold med slag med trækæp, medens det blev lagt til grund, at »D«, der er udrejst af landet, var ansvarlig for knivstikkeriet.

Ved sagens behandling i retten den 9. maj 1994 forklarede »A«, at han – efter at være anholdt af politiet – skulle være blevet slået af en dansker. »A« gentager denne forklaring i retten, og »E« bekræfter som vidne at have slået »A«. »E« har ikke været sigtet for vold.

Ved min afgørelse af tiltalespørgsmålet forud for domsforhandlingen den 9. maj 1994 har jeg lagt vægt på, at der af de albanske statsborgere var brugt trækæp og kniv, og jeg har på den baggrund ikke fundet anledning til at efterforske spørgsmålet, om »A« efterfølgende er blevet slået, nærmere. Jeg har herved også lagt vægt på, at en sådan episode ikke er oplyst af de tilstedeværende politifolk, og at disse således ikke synes at have bemærket dette, at »A« på intet tidspunkt har anmeldt volden eller klaget over denne, at retten ikke har kommenteret episoden, og at sagen først kommer frem gennem en avisomtale i Lollands-Falsters Folketidende i december 1994 – ½ år efter sagens domsforhandling. Sagen er forelagt for Statsadvokaten for Fyn m.v., der den 27. december 1994 har meddelt mig, at »A«'s rapportforklaring burde have givet anledning til yderligere efterforskning. Jeg har naturligvis taget disse bemærkninger til efterretning.

Afslutningsvis skal jeg udtale, at jeg ikke finder det acceptabelt, hvis politiet ikke søger at forhindre vold over for personer, der er i dets varetægt. På det grundlag der foreligger, finder jeg imidlertid ikke anledning til at foretage yderligere i sagen, hvilket er tiltrådt af Statsadvokaten.»

Justitsministeriet kan henholde sig til det af politimesteren anførte.

Begrundelse

Udenrigsministeriet skriver den 24. marts 1993 til Direktoratet for Udlændinge:

»På grundlag af samstemmende lokale og udenlandske kilder kan det imidlertid fastslås, at i praksis bliver de pågældende i relation til disse lovovertrædelser typisk tiltalt og dømt i henhold til lov om militærtjeneste eller lov om tjenestegøring i de militære styrker. Strafbare handlinger i henhold til disse love har karakter af mindre lovovertrædelser med sanktion af bøde eller fængsel i indtil 60 dage.«

Ifølge Amnesty Internationals skrivelse den 2. juli 1993 til Direktoratet for Udlændinge forelå der på daværende tidspunkt kun kendskab til én konkret sag, hvor en militærnægter i april 1992 blev dømt efter § 214, stk. 3.

Svar (26/1 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Udenrigsministeriets skrivelse af 24. marts 1993 til Direktoratet for Udlændinge blev udarbejdet på grundlag af oplysninger fra flere indbyrdes uafhængige kilder med kendskab til den daværende retspraksis i Serbien-Montenegro. Det er ikke muligt nu – næsten to år senere – at oplyse nøjagtigt, hvilken retspraksis disse kilders vurdering var baseret på. Det kan dog oplyses, at Udenrigsministeriets vurdering bl.a. var udarbejdet på grundlag af oplysninger om, hvorledes man på daværende tidspunkt i Sverige vurderede strafrikøen for hjemvendende serbiske militærnægtere.

Udenrigsministeriet har efterfølgende i de sidste små to år afgivet supplerende udtalelser om dette emne, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. S 488 i indværende folketingsår.

Spm. nr. S 611

Til udenrigsministeren (11/1 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at der som grundlag for Udenrigsministeriets skrivelse af 24. marts 1993 til Direktoratet for Udlændinge kun forelå kendskab til én enkelt retssag vedrørende serbiske værnepligtige, som var flygtet ud af Serbien-Montenegro for at undgå militærtjeneste?«

Spm. nr. S 692

Til udenrigsministeren (19/1 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil udenrigsministeren bekræfte, at det er usandt, når Udenrigsministeriet i et notat af 28. december 1994 (StF.1.j.nr.17.Dan.1/129) hævder, at: »Det sidste hus i gaden (29. November Gade) er nr. 115«, og vil udenrigsministeren tage initiativ til at beklage denne usande og meget vild-